

* Hoop bevoegd door beschikking op 12 december 2006 -- (1° beklagde) en
 1° beklagde) en
 * Hoop bevoegd door het openbaar Ministerie tegen op 12 december 2006 --
 2° beklagde) tegen alle

De Rechtbank van Eerste Aanleg te DENDERMONDE dertiende kamer, rechtdoende in strafzaken, heeft in haar openbare terechtzitting van 27 november 2006 het hiernavolgend VONNIS gewezen :

Not. nr. DE 66.97.657/04/26

Griffie nr.

IN DE ZAAK VAN HET OPENBAAR MINISTERIE TEGEN:

1. _____, zonder beroep, geboren te _____ op _____, wonende te _____ ;
2. _____, zonder beroep, geboren te _____ op _____, wonende te _____ ;

Verdacht van :

Te _____ op niet nader te bepalen data, in de periode van 1 augustus 2004 tot en met 31 augustus 2004 (stuk 27):

de eerste en de tweede

door het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering te hebben meegewerkt, of door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat het wanbedrijf niet had kunnen worden gepleegd, of door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden of het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt, als dader of mededader in de zin van artikel 66 van het strafwetboek

A. bij inbreuk op de artikelen 2, 99 § 1-1°, 146 al. 1-1°, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening de bij artikel 99 § 1, 1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen hetzij zonder voorafgaande vergunning hetzij in strijd met de vergunning hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning hetzij in geval van schorsing van de vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden,

door zonder stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken die geen betrekking hebben op de stabiliteit.

De strafsanctie voor het instandhouden van inbreuken, bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° van artikel 146 van voormeld decreet, geldt niet voorzover de han-

De rechtbank nam kennis van:

- de rechtsgeldig betekende dagvaarding waarmee de zaak aanhangig werd gemaakt, tevens houdende dagstelling voor de terechtzitting dd. 9 oktober 2006;
- het ontvangstbewijs van 29 juni 2006;
- de overschrijving van de dagvaarding in de registers van de hypotheekbe-
waarder waarmee voldaan werd aan de vereisten van art. 160 DORO;
- de processen-verbaal en de overige stukken van de rechtspleging.

De rechtbank aanhoorde op de openbare terechtzitting dd. 9 oktober 2006:

- de **burgerlijke partij** in zijn middelen en vordering, voorgedragen door hemzelf;
- het **openbaar ministerie**, waargenomen door substi-
tuut-procureur des Konings, in zijn middelen en eis;
- de **eerste beklagde** **en de tweede beklagde**
in hun middelen van verdediging, voorgedragen door
hun raadsman mr. advocaat te die hen vertegenwoor-
digde.

1. Feitelijke elementen blijkend uit strafdossier

1.1

Op 7 september 2004 werd door een bevoegd opsporingsambtenaar vastgesteld dat op het perceel te in zijn middelen en vordering, voorgedragen door hemzelf; zonder stedenbouwkundige vergunning een houten constructie en een houten afsluiting werd geplaatst (stukken 1 tot en met 6, strafdossier). Deze constructie werd opgericht in de bouwvrije zijdelingse strook, die volgens de verkavelingvergun-
ning minimum 5 meter bedraagt tussen de huizenblokken en de perceelsgrenzen (stuk 10, strafdossier).

Het perceel is volgens het gewestplan gelegen in woonuitbreidinggebied.

1.2

Bij brief dd. 25 augustus 2005 werd door het college van burgemeester en schepenen van in hun middelen van verdediging, voorgedragen door een herstellvordering aan de procureur des Konings overgemaakt (stuk 14, strafdossier). Deze herstellvordering strekt tot verwijdering van de houten constructie naast de woning. In de motieven wordt gesteld dat het perceel bestemd is voor het oprichten van een halfopen bebouwing en dat het dicht bouwen van de bouwvrije strook ruimtelijk niet aanvaardbaar is, gezien dan een gesloten bebouwing ontstaat, aldus de principes van een goede ruimtelijke orde-
ning schadend.

1.3

De beklagden erkennen dat de houten constructie werd geplaatst zonder vergun-
ning, omdat men meende dat voor het plaatsen van een 'pergola' geen vergunning vereist was. Men verklaarde zich niet bereid de herstellvordering uit te voeren. (stukken 27 tot en met 31, strafdossier).

1.4

De burgerlijke partij wees er in een brief dd. 8 februari 2006 op dat de houten constructie de facto gebruikt werd als carport.

1.5

Bij brief dd. 22 maart 2006 sloot de gewestelijk stedelijk bouwkundig inspecteur zich aan bij de herstellvordering van het college van burgemeester en schepenen en maakte deze tot de hare (stuk 42, strafdossier). Tevens werd een dwangsom van 50 euro per dag bij niet uitvoering van het vonnis binnen de gestelde termijn gevorderd en werd de machtiging tot ambtshalve uitvoering gevraagd.

2. Gegrondheid strafvordering

2.1 Standpunt verdediging

De verdediging stelde in termen van pleidooien dat het ten laste gelegde betwist werd. Volgens de verdediging betreft de constructie slechts een pergola zonder gesloten dak, waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning zou vereist zijn.

2.2 Beoordeling

Spijts het verweer van de verdediging, blijkt naar het oordeel van de rechtbank het bewijs van de feiten voorwerp van de tenlasteleggingen A en B afdoende uit de gegevens van het strafdossier. De vaststellingen van de technisch ambtenaar terzake zijn duidelijk en worden geenszins weerlegd door de verklaringen van de beklaagden in de loop van het opsporingsonderzoek.

De vaststellingen met onder meer de gemaakte foto's (stuk 3, strafdossier) tonen zonder twijfel aan dat er niet louter sprake is van een pergola, doch wel van een constructie die dienst doet als carport of daartoe kan dienen. Een pergola is immers een open wandelgang of terras in een tuin, bestaande uit pijlers en een dak, veelal van lattenwerk, waarover planten en bloemen zich slingeren (vgl.: Groot woordenboek der Nederlandse taal, Van Dale, Utrecht/Antwerpen, 1984). Aan deze omschrijving beantwoordt de door beklaagden opgerichte constructie geenszins. Bovendien kan uit de vaststellingen wel duidelijk opgemaakt worden dat het dak gesloten is door middel van een kunststof, wat nog meer het carportkarakter benadrukt. Tevens werd in de herstellvordering terecht gewezen op het feit dat op die wijze een gesloten bebouwing ontstaat.

3. Straftoemeting

3.1.

De feiten die voorwerp zijn van de tenlasteleggingen A en B zijn voor de eerste en de tweede beklaagde de uitvoering van één ongeoorloofd besluit, gezien zij zodanig in verband staan dat zij als één voortgezette handeling moeten worden beschouwd en zij dus maar één misdrijf uitmaken. Overeenkomstig artikel 65, eerste lid van het Strafwetboek dient derhalve voor die misdrijven telkens slechts één straf te worden uitgesproken.

3.2.

De straftoemeting moet worden bepaald gelet op de aard en de objectieve ernst van de bewezen verklaarde feiten, de begeleidende omstandigheden en de persoonlijkheid van de beklaagden zoals die blijkt uit het strafrechtelijk verleden, de ge-

zinstoestand en de arbeidssituatie voor zover bekend.

3.3.

De door de beklaagden gepleegde strafrechtelijke feiten zijn objectief ernstig. De beklaagden moeten de normen die de overheid heeft uitgewerkt ter realisatie van het beleid inzake stedenbouw en ruimtelijke ordening respecteren. De rechtbank wijst er op dat de beklaagden hun individueel belang niet boven het algemeen belang – dat is gebaat met een goede ruimtelijke ordening – mogen laten prevaleren. Het zonder meer afwijken van een verkavelingvergunning en de goedgekeurde plannen houdt een flagrante inbreuk op de regels van ruimtelijke ordening in en dient in beginsel passend te worden gesanctioneerd.

3.4

De *eerste beklagde* is thans jaar en heeft een gunstig strafrechtelijk verleden. Volgens het inlichtingenbulletin is zonder beroep.

De *tweede beklagde* is thans jaar en heeft eveneens een gunstig strafrechtelijk verleden. Volgens het inlichtingenbulletin is ook zij zonder beroep.

3.5

De straftoemeting moet niet alleen de vergeldingbehoefte dienen maar ook de speciale en generale preventie. De op te leggen straf moet van aard zijn de beklaagden ervan te weerhouden zich in de toekomst nog aan dergelijke feiten schuldig te maken en hen aansporen respect te betonen voor de regels die de samenleving op ruimtelijk vlak beogen te ordenen.

4. Herstelvorderingen

4.1

Het college van burgemeester en schepenen en de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur hebben op omstandige wijze uiteengezet dat de goede ruimtelijke ordening door het opleggen van een meerwaardesom niet in het gedrang kan komen en heeft de keuze voor de meerwaardevordering tevens uitdrukkelijk gemotiveerd vanuit de verenigbaarheid met de onmiddellijke omgeving en de ernst van de overtreding, aldus voldoende aan het motiveringsvereiste van artikel 149 § 3 DORO.

4.2

Het decreet van 18 mei 1999 (art. 149 § 1, eerste lid) stelt duidelijk dat het bevelen door de rechter van de herstelmaatregelen (herstellen in de oorspronkelijke toestand, staken strijdig gebruik, uitvoeren bouw- en/of aanpassingswerken, betalen van een geldsom gelijk aan de meerwaarde) gebeurt *op vordering* van de GSI of het CBS van het grondgebied waar de handelingen werden uitgevoerd. De keuze van de gepaste maatregel komt derhalve toe aan de bevoegde overheid en niet aan

de rechtbank. De rechter moet de interne en externe wettigheid van deze vordering toetsen en of zij strookt met de wet, dan wel of zij berust op machtsoverschrijding of machtsafwending. Meer bepaald dient de rechtbank hierbij na te gaan of de beslissing van het bestuur om een bepaalde herstelmaatregel op te leggen uitsluitend met het oog op een goede ruimtelijke ordening is genomen. Indien een vordering zou steunen op motieven vreemd aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is, dient de rechter deze vordering zonder gevolg te laten (Cass. 3 juni 2005, www.cass.be). Nochtans mag de rechter geenszins de gevorderde maatregel op haar opportuniteit beoordelen; als de gevorderde herstelmaatregel met de wet strookt, moet de rechter deze inwilligen. Volgens recente en door deze rechtbank bijgevalen cassatierechtspraak (Cass. 15 juni 2004, www.cass.be, met conclusie – rolnummer en nummer zijn de rechtbanken niet bevoegd zijn om de opportuniteit te beoordelen van een gevorderde herstelmaatregel, maar moeten zij de toetsing beperken tot de externe en interne wettigheid en mogen (en moeten) zij dus slechts nagaan of de beslissing in overeenstemming is met de wet dan wel op machtsoverschrijding of machtsafwending berust. Tot die wettigheidstoetsing behoort het nagaan of de beslissing van de bevoegde overheid werd genomen uitsluitend met het oog op een goede ruimtelijke ordening met de verplichting om indien zou blijken dat de beslissing steunt op motieven vreemd aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is, de herstellvordering zonder gevolg te laten, zoals hiervoor vermeld. Een beoordeling dat de herstellvordering kennelijk onredelijk is en dat het voordeel dat het herstel zou meebrengen voor de goede ruimtelijke ordening geenszins opweegt tegen het last die daaruit voortvloeit voor de overtreder houdt geen opportuniteitsbeoordeling in maar kan worden bestempeld als een wettigheidstoetsing.

De grondslag van een herstellvordering is niet zozeer een bepaald misdrijf, maar wel de stedenbouwkundige verplichting die moet worden nageleefd en waarvan de niet-naleving ook strafrechtelijk wordt gesanctioneerd (Cass. 15 november 2005, www.cass.be). Het tenietdoen van de materiële gevolgen van het misdrijf, wat ook de aard van dit misdrijf is, verhindert dat een met de wet strijdige toestand blijft bestaan en dat de overtreder het voordeel van de door hem of haar begane overtredding behoudt.

4.3

De ingediende herstellvorderingen zijn naar het oordeel van de rechtbank nog steeds noodzakelijk om aan de gevolgen van het misdrijf omschreven onder de tenlasteleggingen A en B een einde te stellen en legt aan de beklaagden geen kennelijk onredelijke lasten op. Tot deze herstellvordering werd beslist door bevoegde instanties met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften. Er blijkt niet dat deze beslissingen werden genomen met machtsafwending, machtsoverschrijding of miskennis van enig beginsel van behoorlijk bestuur. De herstellvorderingen stroken dan ook met de wet en werden uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening genomen. De herstellvordering moet dan ook worden ingewilligd.

4.4

Door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur werd gevraagd een dwangsom op te leggen. Een dwangsom van 50,00 euro per dag moet als een gepaste aansporing worden beschouwd voor de beklaagden om uitvoering te geven aan de opgelegde herstelmaatregel. Tevens moet de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur gemachtigd worden tot ambtshalve uitvoering.

4.5

Het voorleggen van de herstellvorderingen voor advies aan de Hoge Raad voor het Herstelbeleid komt de rechtbank niet noodzakelijk voor.

5. Civielrechtelijke vordering

De burgerlijke partij vorderde het herstel in de oorspronkelijke staat.

Ook de benadeelde derde kan er belang bij hebben dat aan de wederrechtelijke toestand een einde wordt gemaakt. De burgerlijke partij heeft verduidelijkt dat de aanwezigheid van de houten constructie hinder veroorzaakt, nu deze als carport wordt aangewend wat zorgt voor onder meer storend lawaai van een startende (diesel)motor en dicht slaande portieren in de nabijheid van de slaapkamer. Er is aldus sprake van krenking van het belang van de burgerlijke partij of van een schade.

Het door de burgerlijke partij gevorderde herstel is van civielrechtelijke aard en strekt tot het ongedaan maken van de aantasting van zijn privé-belangen. Anders dan bij de hiervoor besproken herstellvorderingen, dient de beoordeling van de gegrondheid van het gevorderde herstel in natura de beoordeling gemaakt te worden op grond van artikel 1382 B.W..

Het blijkt dat het oprichten van een dergelijke constructie op die plaats niet voor vergunning in aanmerking komt, gelet op de bepalingen van de verkavelingvergunning en het karakter van halfopen bebouwing.

Er bestaat een oorzakelijk verband tussen de voor de beklagden bewezen geachte feiten en de schade in hoofde van de burgerlijke partij.

De vordering van de burgerlijke partij tot herstel in de oorspronkelijke toestand is dan ook gegrond.

Gezien de hiervoor en hierna vermelde artikelen:

Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, art. 11, 12, 14, 21 tot en met 23, 31 tot en met 37, 40 en 41 ;
 Wetboek van strafvordering, art. 3 V.T., 161, 162, 179, 182, 184, 185, 189, 190, 190ter, 194 en 195;
 Strafwetboek, art. 2, 5, 38, 40, 44, 65, eerste lid, 66, 100;
 Koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende tarief in strafzaken, art. 91, zoals gewijzigd door het koninklijk besluit van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie ;
 Verordening (EG) nr. 974/98 Raad van 3 mei 1998 over de invoering van de euro, art. 1, 2, 3 en 14 ;
 Verordening (EG) nr. 1103/97 Raad van 17 juni 1997 over enkele bepalingen betreffende de invoering van de euro, art. 1, 4 en 5 ;
 Verordening (EG) nr. 2866/98 Raad van 31 december 1998 over de omrekeningskoersen tussen de euro en de munteenheden van de lidstaten ;
 Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de grondwet, art. 2, 3, 4 en 6 ;
 Wet van 30 oktober 1998 betreffende de euro, art. 3 tot 6 ;
 Koninklijk besluit van 30 oktober 1998 tot vaststelling van de datum van inwerking van de bepalingen van de wet van 30 oktober 1998;

Burgerlijk Wetboek, art. 1382, 1383.

OM DEZE REDENEN, DE RECHTBANK

RECHTDOENDE OP TEGENSPRAAK

VERKLAART de **eerste beklagde en de tweede beklagde** schuldig aan de feiten voorwerp van de tenlasteleggingen A en B;

TOEPASSING makend van artikel 65, eerste lid van het Strafwetboek;

VEROORDEELT de **eerste beklagde en de tweede beklagde** voor de feiten voorwerp van de tenlasteleggingen A en B samen elk tot een **geldboete van 200,00 euro**, vermeerderd met 45 deciemmen (x 5,5), 1.100 euro bedragend;

ZEGT dat bij niet betaling binnen de door de wet bepaalde termijn de hierboven uitgesproken geldboeten van telkens 200,00 euro kan worden vervangen door een gevangenisstraf van telkens 60 dagen.

SPREEKT in hoofde van de beklagden de verplichting uit om **ELK EENMAAL** een bedrag van 25,00 euro, met 45 deciemmen verhoogd, 137,50 euro bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het Fonds tot financiële hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.

LEGT aan de beklagden **ELK** een vergoeding op van 25,00 euro zoals bedoeld door artikel 91 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende tarief in strafzaken;

VEROORDEELT de eerste en de tweede beklagde hoofdelijk tot de aan de zijde van het openbaar ministerie gevallen kosten begroot op 86,23 euro;

BEVEELT op vordering van het college van burgemeester en schepenen en de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur de beklagden om binnen een termijn van zes maanden vanaf het in kracht van gewijsde treden van huidig vonnis tot het **herstel in de oorspronkelijke toestand** aan het onroerend goed te
namelijk door het verwij-
 deren van de houten constructie naast de woning.

ZEGT voor recht bij toepassing van artikel 153 al. 1 van het decreet van 18 mei 1999 dat voor het geval de herstelmaatregel niet binnen de vastgelegde termijn wordt gestaakt de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur ambtshalve in de uitvoering van de bevolen herstelmaatregel zal kunnen voorzien.

ZEGT voor recht dat op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur door deze beklagden elk een dwangsom zal worden verbeurd van 50,00 euro per dag vertraging in de nakoming van dit bevel en zegt dat dit geen termijn is in de zin van art. 1385*bis* Ger.W..

VEROORDEELT de beklagden op vordering van de burgerlijke partij tot het herstel in de oorspronkelijke toestand door verwijdering van de houten constructie naast de woning.

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van
ZEVENENTWINTIG NOVEMBER TWEEDUIZEND EN ZES

Aanwezig :

alleensprekend rechter in strafzaken.
substituut procureur des Konings
griffier.